

жива./ с огънят игра не бива, /луда-млада проумей..."/в творбата на Яворов благонамереността на разума отстъпва пред огнената стихия на Ероса /"жар безумен", "младо с дим и плам в сърцето"и др./, на "знойната" любов, в която са съединени мъжкото и женското чрез слънцето и влагата. Така от "Калиоп" възниква, ако използваме термина на Юнг, тази "трансцендентна функция на душата", посредством която човек може да постигне висши цели и пълна реализация на своето индивидуално Аз.

В "Две хубави очи", "Ще бъдеш в бяло", "Блян", "Пред щастие" и "Вълшебница", е налице анимопроекция в света на ангелическото боговъдъхновено начало, вече в апокалипсиса на "Нощ" невинната дева-анима е придобила чертите на паднал ангел. Тя вече не му носи истината, но надеждата за нравствено преобразование и на двамата остава. В "Посвещение" Яворовата анима окончателно е получила двоен обра и смисъл:

...Като небето светла и дълбока
ти бе - и нежно в тебе се топях;
като нощта престъпно сладострастна
ти си!... и гина аз в прегръдката ти властна.

Яворовата анима винаги е изобразена свръх мярката,, каквато е в митологията и сънищата: тя може да се крие пределна умалена в "две хубави очи", но може да бъде и сияеща /фосфоресцираща/ жена, каквато ни посреща в стихотворението "На Лора":

...Защото тя стои в сияние пред мене,
стои, ал не чуе, кой зове и стене, -
тя – плът и призрак лек!

Но символ на двойствената душевна природа на Яворов е разбира се стихотворението "Две души" - "душата на ангел и демон", съизмерими с тези "две сърца", които носи в себе си поетът в своята "раздвоя несносна". Забележете, става дума за раздвояване в два несъвместими ипостаси на женското начало в творчеството на Яворов, а не за обикнатото в анализите на поета традиционно разделение между дух и душа, ум и сърце.